

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

‘Ω Χριστέ μου, ὡς ξαναζήσω
Μόνον όσο εἶν’ ἀρκετό
Τῆς καρδιᾶς μου νὰ γνωρίσω
Τὸ μεγάλο μυστικό!

(Γ. Μαρκοῦς. «Παράπονο πεθαμένης»).

‘ἀνάλαφρο ἀε-
ράκι τ’ Ἀπρι-
λιάτικον δειλι-
νοῦ ἐκουνούσε ἀ-
γάλια ἀγάλια τ’
ἄνθια τριγύρω,
ποῦ σκορπούσανε
τὴ μοσχοβολιά
τους, ἐνῶ τὸ δει-
λινὸ ἐσκορποῦ-
σε σπάταλα τὰ

στερνὰ χρώματά του.

Κ’ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ πῶ τί αἰσθ. νόμουνα τὴν ὥρα
κείνη, περπατώντας μοναχὸς μου ἐκεῖ πέρα, ἀνάμεσα
ἀπὸ τὰ φουντωτὰ δένδρα, ἀπὸ τὰ μαλακὰ χόρτα κι’
ἀπὸ τὰ ἄφθονα ἄνθια.

Κ’ ἐνῶ ἐγὼ μὲ τὴν ψυχὴ μου ἀγνάντευα ἄλλους κό-
σμους ἀνώτερους, νὰ καὶ παρουσιάζεται μπρὸς μου ἐν
ἁγγελάκι. Τὸ εἶδα ποῦ ξεπερῶλεν ἀπὸ πίσω ἀπὸ ἓνα
παλιὸ ἄγαλμα, ποῦ τὴν ὥρα αὐτὴ ἐλάβαινε τὸ χρώμα
τοῦ τριανταφύλλου... Καὶ μοῦ φάνηκε οὖν ἄγγελος ἁ-
ληθινός. Ἀγγελάκι μὲ κορμὶ τέλειο...

‘Απὸ λίγο ἐγονάτιζα... ‘Ω τὸ ἁγγελάκι!...

‘Ἦτανε μία κοπελοῦλα ὡς δεκατεσσάρων χρόνων...
Μπουμπουκάκι...

Καὶ ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τὸ ἓνα καλλιτεχνικὸ αἰσθημα
ἐπήδησε στ’ ἄλλο... Κ’ ἔμεινα σὰ μαρμαρωμένος...

Τὴν ἄλλη μέρα πάλι, βρέθηκα στὸ ἴδιο μέρος, ἀπο-
κάτ’ ἀπὸ τ’ ἄγαλμα.

Νάσου σὲ λίγο κ’ ἡ μικροῦλα ποῦ ξεφανερώνεται
καὶ τραβάει ἀνάμεσ’ ἀπὸ τὰ δένδρα.

Τῆς ἔρριξα τότε μιὰ ματιά...—‘Ω πῶς μαγνητίζουνε
τοῦτες ἡ ματιές!...—‘Αμέσως τὴν κατάλαβε καὶ γύρισε
κατὰ μέ. Τὰ φλογερά της μάτια ποῦ ἦτανε δλόκληρη
θάλασσα ἀναμμένη, γυρίσανε κατὰ πάνω μου...

‘Ω τί αἰσθάνθηκα κείνη τὴ στιγμὴ!... Μιὰ ματιὰ
εἶναι ἓνας δλόκληρος ἀνώτερος κόσμος!... Καμμία εὐ-
χαρίστησι τίποτε δὲν εἶναι μπρὸς σ’ αὐτὴ!... ‘Ω! τί
ματιὰ!...

Καὶ τότε μοῦ φάνηκε πῶς καὶ κείνη γιὰ πρώτη φο-
ρὰ καὶ κατάλαβε τὰ γεννιέται μέσα της...

‘Ω τὸ ἁγγελάκι, ποῦ τίποτε δὲν εἶχε καταλάβῃ ἀκό-
μα σὲ τοῦτον τὸν κόσμο!...

‘Επῆγα καὶ τὴν ἄλλη μέρα. Μὰ κείνη, κεῖνο τὸ οὐ-
ράνιο, ἁγγελάκι δὲν ἐφάνηκε.

‘Εξαπατήγα καὶ τὴν ἄλλη, καὶ τὴν ἄλλη... Τίποτε!
Δὲν ἐφάνηκε πονθενά!

Μιὰ κακὴ προαίρεση μὲ ἐκυρίεψε: Μὴ δὲν εἶναι
καλὰ κεῖνο τὸ μικρὸ ἀέρινο σωματάκι. Ποιὸς ξέρει...

Καὶ ματαπήγαινα κάθε μέρα τὴν ἴδια ὥρα. Μὰ τί-
ποτε.

Μιὰ μέρα μόνο ποῦ ξαναπῆγα κεῖ, κατὰ τὴ συνήθειά
μου,—ἄχ!—τί εἶδα!... Τὰ δένδρα, τὰ πουλιά, ὅλα
κλαίγανε...

‘Αχ!... Πάει... Πάει κείνη!... Κεῖνο τ’ ἁγγελάκι!...

‘Αχ! Πεδάινουμε καὶ τ’ ἁγγελάκια!...

‘Ω χάρε ἄσπλαχνε!

Πῶς βροσκομαι δῶ ἀκόμα;

Ἦανε τώρα, ὅλα ἦνε...

Καὶ μένω μόναχος μου ἀνάμεσα στὴν ‘Απριλιάτικη
φύση...

Νύχτα... Τί στέκομαι;

‘Ω τὸ οὐράνιο ἁγγελάκι ποῦ δὲν ἐπρόφθασε νὰ κατα-
λάβῃ τί γυρεύει! Ποῦ πήγε μπουμπουκάκι ἀκόμα!...

‘Ωχ!.. Ἰσοῦ ἔφυγε χωρὶς νὰ μάθῃ τὸ μεγάλο μυστικό!..

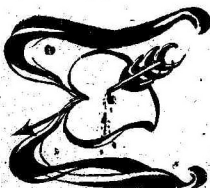
Κ’ ἐγὼ στέκομαι ἐδῶ ἀκόμα;...

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΙ ΛΛΗΣ

* ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑΛΟΥ *

ΓΑΛΑΖΙΑ ΟΝΕΙΡΑ

ΧΙΖΕΙ ἡ βάρκα τὴν πλα-
τειὰ θάλασσα καὶ στέλνει
τὰ φτερωτὰ της κύματα νὰ
ξεψυχήσουν στὴν ἀκρογια-
λιά.

Ροδογελάει ἡ γαλήνη, τὸ πέλαγος ξαπλώ-
νεται σὰν ἀπέραντο μάρμαρο, ἐν ᾧ τὸ φεγγάρι
τώρα ξεπροβάλλει δειλὰ καὶ φωτίζει ὠχρὰ

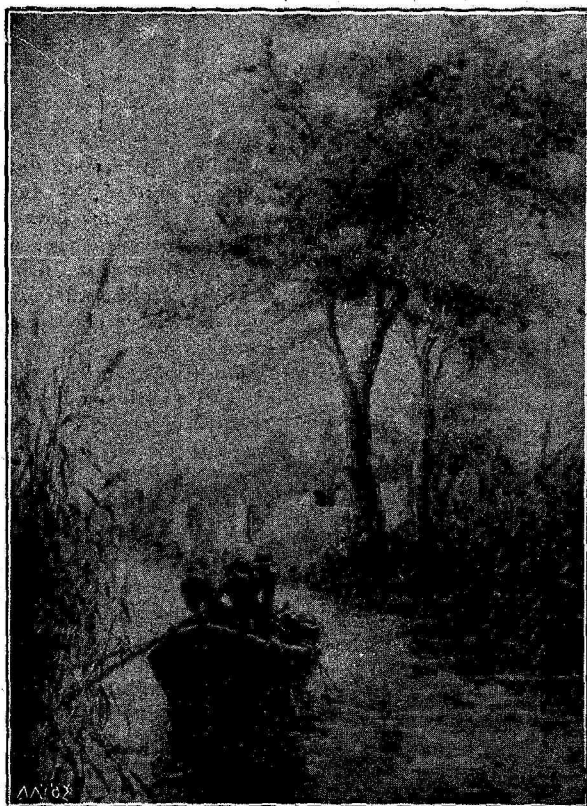
τὰ βουνὰ ποῦ βουτηγμένα ‘στὸ σκοτάδι ὑψώ-
νοντο μεγαλοπρεπεῖς μαῦροι ὄγκοι.

Τ’ ἀγέρι ἤσυχο, ἀπαλὰ - ἀπαλὰ φουσκώνει
τὸ πανὶ κ’ ἡ μουσικὴ τῶν κυμάτων μέσ’ ἀπὸ
τὸ γέρικο κατάρτι σκορπίζεται σὲ χειμάρρους
ἁρμονίας.

‘Ἡ σιωπὴ μὲ τὸν ἤχον ἀδελφωμένα βασι-
λεύουν μέσ τῆς νύχτας τὸ παλάτι.

‘Όλα κοιμῶνται.

Κ’ ἔλα σὺ τώρα ‘στὸ σιωπηλὸ μυστήριον ἐδῶ

Σ. Λασκαρίδου

Ψαράδες

στήν πλώρη, μόνοι μέσ' σ' αὐτὰ τὰ τεμένη καὶ τὰ αὐστηρὰ ἄσυλα τῶν ἰδανικῶν μας νὰ στήσωμε τὸ παλάτι τῶν ὀνείρων μας.

Ἄκου τὴν κρότο τοῦ νεροῦ, τὰ φιλιὰ τῶν ἀφρῶν καὶ τὸ νανούρισμα τῶν ντροπαλῶν κυμάτων.

Τὸ φεγγάρι ἀνέτειλε, τ' ἀσῆμι χύθηκεν ἄφθονο κι' ἀπλώθηκε γύρω μας ἡ μαργαριταρένια λίμνη μετ' ἀσημένια κύματα, ποῦ θὰ στήσουν τὸν χορὸ τους τώρα ἡ ἀδάμαστες Νεράιδες.

Ἔλα ἐδῶ στὴ μέθη τῆς ἀγάπης μας νὰ σοῦ πῶ γιατί τὸ κύμα τῆς ζωῆς μου κυλᾷ ὀρμητικὸ πρὸς σέ, γιατί μαζί σου ἀκούονται ὅλα πειὸ μαγικά κιὰ τονίζονται πειὸ ρυθμικά, καὶ νὰ σοῦ ψιθυρίσω γιατί ἀπὸ τὴ μουσικὴ τῶν κυμάτων βγαίνει τὸ τραγοῦδι τῆς Εὐτυχίας.

Δὲν μᾶς φθάνουν ἐδῶ τὰ θολωμένα βλέμματα τῆς ζήλειας. Τὰ λόγια σου — μαγικὸ τραγοῦδι — διώχνουν μακριὰ κάθε μου σκέψι, τὸ βάρος τῆς ἀνάγκης δὲν με πιέζει, ὁ θρίαμβος τῆς ζωῆς ἀναγεννᾶται μέσα μου καὶ γίνομαι κ' ἐγὼ Φάουστ καὶ σοῦ ξαναλέω:

«Μεῖνε· μεῖνε· εἶσαι ὥραία».

Ἡ ψυχὴ μου μαγεμένη κοιτάται ἐκεῖ σκλάβο σου. Αἱ μαρμαρυγαὶ τῶν μαύρων ματιῶν σου παρασύρουν τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς μου μετ' ἀ μονοπάτια τῶν βυθῶν των καὶ δὲν αἰσθάνομαι παρὰ τὰ ἡδονικὰ ρίγη, ποῦ μοῦ δίδουν τὸ παρθενικὸ μέτωπο καὶ τὰ χλωμὰ χέρια σου.

Ἔλα ἐδῶ ποῦ μᾶς ἐνώνει τὸ κύμα, νὰ σοῦ δείξω πέρα τὸ γιαλὸ ποῦ τρεμοσβύνουν τὰ φῶτα — μηνύματα τοῦ κόσμου — κ' ἔλα νὰ γεμίσω τὸν αἰθέρα καὶ τὸν κόσμον σου μετ' ὀνόματά σου καὶ τὴν ἀγάπῃ μας.

Ἔλα νὰ ψιθυρίσωμε τὴν εὐτυχία μας 'στὰ κοιμισμένα νερά καὶ 'στὰ κρυφομιλήματα τῶν κυμάτων, νὰ τὴν γράψωμε 'στὸ μεγάλο βιβλίον τῆς Φύσεως, νὰ τὴν παραδώσωμε εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ χάους, εἰς τὰ βροῦντα τῶν Νυμφῶν καὶ 'μπορεῖ κάποια ἀεροπλημύρα νὰ τὴν φέρῃ νὰ σβυσθῇ μαζί μετ' ὁ ξεψύχισμα τοῦ κύματος ἐκεῖ κάτω . . .

Ι. Δ. ΦΑΡΑΝΤΑΤΟΣ

